

»Nu maa vi afsted, Karsten!«

Et Kvartierstid efter befandt de sig paa Hjemvejen.

Ligesom paa Udturen sad Jytte i sine egne Tanker, mens Karsten nervøst røg den ene Cigaret efter den anden og lod Munden løbe. Forinden Bortkørslen, mens de to Søstre Wamberg viste Jytte rundt i Hus og Have, havde han vekslet et Par Ord med den smukke Frøken Sølling og derved forskaffet sig den Oplysning, at hun boede i København, hvor hun var Gymnastiklærerinde i et af de store Pigeinstituter.

»Din Fætter behøver vi da ikke at nære Bekymringer for« — sagde han, da de havde kørt et Stykke Vej. »Det var jo virkelig en Idiot-Idyl . . . Han svedte formelig af Velvære.«

»Ja, han er en lykkelig Natur,« svarede Jytte; men hun tænkte paa Meta og hendes Brev, der stadig spøgede hende i Hovedet. Hun saae hende atter sidde derovre i Haven og tale roligt og fornuftigt med Dihmer. Og aldrig havde hun som i dette Øjeblik følt, hvor fremmede de begge var bleven hende. Hun ejede ikke Metas lykkelige Enfoldighed, ikke hans overjordiske Mandssind. »Derfra disse Taarer.«